

František Kozmon

Přeložila Ľubica Hricoviniová

 metafora

Na útěk je pozdě. Hra už začala.

Takhle to nemůže skončit, měl jsem přece plán, pomyslel jsem si.

Vtom se dveře do prádelny rozlétly. Ruce, které mě držely, na okamžik povolily a já se vytrhl. Otevřenými dveřmi se dovnitř dostalo světlo – to byla moje šance. Dřív než jsem se mohl dál bránit, zasáhl někdo jiný. Chlapi, kteří mě napadli, se tentokrát ocitli proti přesile. Já celou scénu jen pozoroval. Moje tělo ovládla bolest, jež mi nedovolila vstát.

Hajzlové, kteří se mnou chtěli skoncovat, dostali pořádnou nakládačku. Schytali kopance na ta nejhorší místa a rány hlavou o zeď. Já jsem se usmíval, ale dlouho mi to nevydrželo.

Po rvačce drapnul hlavní svalovec jednoho ze zraněných za vlasy a zahučel mu do ucha: „Řekni všem, že mrňavej polda je pod naší ochranou.“

Pochopil jsem, že proti své vůli jsem se stal dlužníkem.

(Ukázka z knihy)

„Kozmon je podle mě jeden z mála slovenských autorů, který by mohl konkurovat světovým. Čtení Vlka jsem si skutečně vychutnával. Autor si dal záležet na detailech, postava Marka Wolfa je velmi sympatická, a přestože v knize není napětí a brutalita na každé stránce, nebudete ji chtít odložit. Doporučuji všemi deseti a už teď se těším na pokračování.“

– čtenářská recenze, Databáze knih

„Sympatický kriminalista Marek Wolf vlákaný do pasti vrahem, který přesně ví, jak ho chytit na háček. Návykové!“

– PanthaRhei.sk

VLK

František
Kozmon

metafora

Přeložila Ľubica Hricoviniová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Vlk © 2019 by František Kozmon

Translation © Lubica Hricoviniová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-885-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-884-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-341-4 (print)

Věnuji Báře

PROLOG

Wolf klopýtal a potácel se na útěku před smrtí do náruče ještě většího nebezpečí. Byl to předem prohraný boj. Hluboký sníh mu znemožňoval pohyb a jeho pronásledovatelům zajišťoval, že v žádném případě neztratí jeho stopu.

Byli v přesile: dva na jednoho. Za jiných okolností by mu tyto počty nevadily, ale oba byli ozbrojení a on neměl ani nůž. Co nůž. Neměl ani kalhoty. Byl jen v tílku a trenýrkách. Navzdory tomu se nevzdával. Nevšiml si, že za lesem začíná strmý sráz, a klopýtl do prázdna. Sníh, který ho doposud brzdil, ho najednou poháněl vpřed, když se koulel dolů po svahu.

Naštěstí tím alespoň získal náskok. Pokoušel se vstát, když se najednou ozvaly výstřely.

Mimo, zaradoval se.

Zvedl se a znovu se dal na útěk. Doufal, že strmý svah odradí muže, kteří ho pronásledovali, zároveň však věděl, že jejich motivace je příliš silná. Jakmile výstřely ustaly, ohlédl se a spatřil, jak se opatrně spouštějí dolů příkrým srázem.

Díval se dopředu s nadějí, že najde záchranu nebo útočiště. Má ještě vůbec nějakou šanci?

Odpověď přišla téměř okamžitě: v údolí pod svahem, kde se ocitl, tekla řeka a na břehu, k němuž se blížil, stála malá chatka s molem. Bylo to jako vidět fata morgánu uprostřed pouště. Zatmělo se mu

před očima. Mhouřil, aby zaostřil zrak. Vidí dobře? Znamená to, že najde loď?

Do žil se mu vlila velká dávka naděje. Teď to nemůže vzdát. Do lesů, které obklopovaly řeku, přece chodívali lovci. Chatka patřila nejspíš některému z nich a možná v ní najde odloženou pušku, brokovnici, cokoli, co by zvýšilo jeho šance.

Musel rozbít okno, aby se dostal dovnitř. Na okamžik se zaradoval, že se schoval alespoň před větrem. Třásl se zimou. Rychle si promnul dlaně prokřehlé zimou, pak si obejmul lokty, snažil se co nejvíc schoulit. Dal se do prohledávání chatky. Byla malá, tvořila ji jen jedna místnost s několika skříněmi, rozkládacím gaučem a nízkým kabinetem. Wolf všechno prohlédl, ale našel jen náboje. Ty mu však beze zbraně nepomůžou.

Až v té chvíli si všiml klíče od lodi, který byl zavěšený u vchodu. Pochopil. Chňapl po něm a znovu vyrazil do zimy. Oběhl chatku a na druhé straně u mola našel další přístřešek: garáž, chránící loď před drsnými povětrnostními podmínkami.

Jeho útěk byl jeden velký kolotoč, chvíle naděje rychle střídaly okamžiky zklamání. Nedokázal nastartovat motorový člun, který objevil v garáži. Zjistil, že v nádrži není žádný benzín. Na jeho palubě byla jen dvě vesla na pádlování. S těmi se daleko nedostane. Najednou se mu v hlavě zrodil nápad, který byl spíš výkřikem do tmy. Zvedl jedno veslo, ohmatal kovový list a pak pevně uchopil žerd.

Byla to poslední šance.

Wolf ucítil adrenalin proudící v krvi. Dýchal velmi rychle a napětí ovládající jeho tělo narůstalo. Když se otevřely dveře garáže, zatmělo se mu před očima. Naslepo, s říčením losa v řji se ohnal.

Jako by na chvíli ztratil vědomí. Když se znovu probрал, dýchal mělce. V ruce držel veslo potřísněné krví. Podíval se před sebe. Leželo tam bezvládné tělo s končetinami visícími nad vodou a s rozmláceným obličejem. Muž, který ho dohonil, ani nestihl vystřelit. Pustil pistoli, již svíral v ruce, a nechal ji spadnout do vody. Namočil si u toho rozmlácené prsty.

Wolf se v poslední chvíli natáhl po zbrani, ale nestihl ji zachránit před pádem. Málem skončil sám v proudu ledové řeky. Vtom si uvědomil, že i kdyby se mu to povedlo, i kdyby měl v rukou zbraň, kterou by se mohl bránit, nic by tím nevyřešil. I kdyby zabil oba muže, kteří ho pronásledovali, získal by jen náskok. Celý život už bude jen mrtvým mužem na útěku.

29. března 1979

Pamatujete si ještě na to, jak se vás každý dospělák vyptával, čím chcete být, až budete velcí? Kolika z vás se sen vyplnil a kolik z vás se jen zasměje, když si vzpomenete na to, co jste tenkrát ještě plni dětské naivity tak oduševněle prohlašovali? Já se dodnes nedovedu rozhodnout, ke které skupině patřím.

Já už totiž jako dítě snil o tom, že ze mě jednou bude hrdina. Hltal jsem příběhy o boji dobra se zlem v knihách i v televizi. Zkrátka jsem fandil kladasům. Prožíval jsem každou nespravedlivost a o to větší radost jsem měl z vítězství nad záporáky, které nakonec přišlo, i když to už vypadalo jako naprosto nemožné. Hrdinové jednoduše dokázali zvrátit jakoukoli situaci, porazit přesilu nepřátel a ochránit před nimi slabé a bezmocné.

Realita je ovšem jiná, obvykle krutá. V životě vyhrávají silní a bohatí, ale hlavně sobečtí lidé. Těžce jsem snášel, když jsem to zjistil. Bylo to tím horší, že mi tenkrát bylo jen devět let. Měl jsem těžké dětství, ale útěchou mi bylo, že ani hrdinové to nemají snadné. Možná jsem se díky tomu už tenkrát jako devítiletý usmrkanec zapřisáhl, že se tím hrdinou jednoduše stanu. Budu bojovat za spravedlnost, chránit slabší a půjdu proti záporákům, i kdybych měl stát proti jakékoli přesile.

Právě proto jsem se stal policajtem, sotva mi bylo osmnáct, a navzdory tomu jsem těsně před svými dvacátými narozeninami skončil v base.

Mohla za to jedna barová rvačka. Někdo by vám možná řekl, že za to mohla moje tvrdá palice. Já bych spíš řekl, že jsem jen chtěl být hrdinou za každou cenu. V praxi to znamenalo, že když jsem byl v sobotu s kamarády venku a viděl jsem, jak si přiopilý blbeček nedá říct a snaží se nějaký ženský vymluvit díru do hlavy, i když ho nejmíň třikrát poslala k čertu, musel jsem ji chránit. Chtěl jsem to vyřídit klidně a rázně, když však z jeho strany padla první rána, pochopil jsem, že slova stačit nebudou. Stihl jsem uhnout. Ten blbeček neměl po několika panácích nejlepší mušku a já byl těžký cíl: byl jsem menší a obratný. Nepatřil jsem k vysokým chlapům, a taky proto mě mnozí v podobných situacích podceňovali. Jejich chyba.

Já zas podcenil toho blbečka. Doufal jsem v poctivý souboj: několik ran pěstí, dokud jeden z nás neskončí na zemi nebo to nevzdá. Ale on na mě vytáhl nůž, když pochopil, že bez něj nemá šanci. Klasický tah záporáka. On zůstal na svobodě a já putoval za mříže. Šest měsíců nepodmíněně za to, že jsem ho o ten nůž připravil a použil ho proti němu. Nepomohl mi ani právník, který přesvědčoval soud, že jsem jednal v sebeobraně. Podle prokuratury jsem celou rvačku vyvolal já, a ještě navíc jsem mu zasadil úmyslnou ránu. Dosvědčil to i policejní expert.

A co? Možná jsem to v té chvíli chtěl udělat. Ten hajzl si to přece zasloužil. Šest měsíců ve vězení za to stojí. A budou z nich tři, když budu sekát dobrotu. Co jsou tři měsíce proti celému životu, který máte před sebou?

Jenže tři měsíce v base můžou v kariéře policajta nadělat pořádné problémy. To jsem si v té chvíli neuvědomoval, nebo jsem si to nechtěl připustit. Jediné, na co jsem myslel, když jsem procházel branami vězení, byla poslední slova mého šéfa: „Dávej si bacha, s fízly se v base nemazlej. Horší to mají jen pedofilové.“

Na vrátnici jsem odevzdal všechny osobní věci i s oblečením. Před vstupní prohlídkou jsem se musel svlíknout úplně do naha. Bachař mi přikázal, abych si dřepnul, rukama si roztáhl půlky zadku a do toho ještě nahlas zakašlal. To pro případ, že bych něco pašoval v místě, ve kterém se nikomu nechce hrabat.

Až pak jsem dostal stejnokroj pro nováčka a v doprovodu hned dvou bachařů jsem zamířil do cely.

„Nebylo snadné najít pro tebe dvojici,“ podotkl jeden z nich.

Čekal na moji reakci, ale já se zmohl jen na nechápavý pohled. Odpovědí byla stejná poučka o policajtech a pedofilech. Jako kdybychom měli něco společného se zvrácenými úchyláky.

Celu jsem sdílel s malým nenápadným chlapíkem, který držel bobříka mlčení. Nikdy jsem nezjistil, za co seděl ani jak se jmenoval. Nemluvil se mnou ani s nikým jiným. Tenkrát jsem to ještě tak nevnímal, ale dostal jsem ho vlastně za odměnu. Kterýkoli jiný spoluvězeň by mi udělal ze života peklo.

1. února 2017

Klid panující v malém bistru u rychlostní silnice nedaleko Montrealu přerušil hlasitý zvonek nad dveřmi. Když za sebou Marek Wolf zavřel, ozval se ještě jednou. Ramenatý policajt ze Slovenska ze sebe setřásl sněh a zbavil se tlusté péřové bundy. Venku bylo téměř mínus deset a uvnitř se topilo na maximum. Rychlým pohledem si přeměřil prostor, jako kdyby hledal místo k sezení, ve skutečnosti se však snažil identifikovat muže, s nímž se měl setkat. Teď byli v bistru kromě jedné číšnice a kuchaře, který za pultem zrovna otáčel snídaňové klobásky na grilu, jen čtyři další hosté: peroxidová blondýnka s kruhy pod očima, mladík ve vytahané mikině s laptopem a dva kamionáči. Markovi bylo jasné, že jeho společník ještě nedorazil. I když ho nikdy předtím neviděl, věděl, že je minimálně o třicet let starší než ti, kteří se v bistru zrovna nacházeli. Přešel k jednomu z volných stolů a dosedl na lavici potaženou červenou koženkou.

Číšnice, tmavovláska s dlouhými umělými řasami, a ještě delšími nehty, mu naservírovala černou kávu. „Víte, co si dáte?“ zeptala se.

Wolf si vzal jídelní lístek vytištěný na velkém kartonovém papíře, ale vzápětí ho upustil. Nepotřeboval se na něj dívat, protože věděl, že to, na co má chuť, dostane v každé restauraci po celé Kanadě. „Poutine,“ odpověděl.

Číšnice ukázala na širokou nabídku deseti různých druhů, které v bistru nabízeli: „Slaninové, kuřecí, nebo s klobásou?“

„Klasické,“ upřesnil Wolf.

Holčína se na něj usmála. „Hned to bude.“

Wolf zkontroloval mobil. Zbývaly tři minuty do šesté. Koho by napadlo scházet se v takhle brzkou hodinu? Od Françoise musel kvůli tomu vyrazit už ve čtyři.

Když na stůl dorazilo jídlo, pořád seděl sám. Nezaměnitelná vůně ho zašimrala v nose a on ucítil, že má hlad. Sáhl po jednom hranolku politém omáčkou ze zahuštěného masového výpeku, ke kterému zůstal přilepený kousek měkkého sýra. Se slanou a mastnou chutí v ústech se na chvíli zarazil. Venku teprve svítalo a on snídal něco, co jeho někdejší trenér v montrealské posilovně nazýval infarkt na talíři. Toto tradiční kanadské jídlo mu nechybělo až do chvíle, kdy ho po dlouhé době znovu ochutnal. Nemohl si pomoci, od té doby si ho dával každý den aspoň jednou.

Propracoval se polovinou porce, když se dveře bistra znovu otevřely. Vešel starší muž v tlusté bundě a klobouku, kulhání schovával za hůl, o kterou se opíral pokaždé, když musel zatížit levou nohu. Pomalým, ale jistým krokem dokráčel až k němu. „Ty budeš Marek Wolf,“ řekl s přesvědčením v hlase.

Marek se rychle vysoukal z lavice. „Arthur Willson?“

„Těší mě,“ podal mu stařec ruku.

„Jak jste věděl, že jsem to já?“ Wolf se rozhlédl po prostoru a usoudil, že nebylo zas tak těžké zvolit si z přítomných hostů zrovna jeho.

„Jsi celý táta,“ odvětil Willson, který si začal sundávat kabát až poté, co si sedl a hůl odložil stranou.

„Takže jste ho znal.“

„Kvůli tomu jsem přece tady.“

„Dovolte...“ Wolf pomohl starému muži sundat kabát, když viděl, jak se s tím trápí.

„Máš otcův obličej, hlavně oči, měl je taky tak hluboké a vnímavé. Ale ty jsi o dost vyšší... A tvůj otec nebyl tak... svalnatý. Ty jsi chlap jako hora,“ poznamenal společník.

V té chvíli už stála u stolu číšnice a nalévala mu černou kávu. „Co si dáte?“

„Nic, děkuji,“ odmítl Willson. „Už jsem snídal.“

Číšnice se usmála a odkráčela pryč.

Wolf si všiml, jak se za ní starý muž zahleděl a soustředěně pozoroval její chůzi. „Pane Willson?“ zkusil ho oslovit.

Willson jako by neslyšel. Soustředil se na číšnici až do chvíle, než se mu ztratila z dohledu. Pak se vrátil pohledem ke stolu. „Kdyby mi ještě proudila krev do všech správných míst...“ vzdychl nostalgicky.

„Prosím?“ zarazil se Marek.

„Jen nahlas sním,“ zamluvil to Willson. „Když už mi nic lepšího nezbylo... Kde jsme skončili?“

„U mého otce.“

„Á, správně. Už ti někdy někdo řekl, že jsi mu sakramentsky podobný?“

Vy, *před chvílí*, pomyslel si Wolf, ale raději nic neřekl. Jen doufal, že ze starého policajta dostane taky něco rozumnějšího.

Znělo to zvláštně, prý byl celý otec, a přitom svého otce v životě neviděl. Ani živého, ani na fotce.

„Ale předpokládám, že to není důvod, proč ses chtěl se mnou setkat,“ tipoval Willson.

Marek zavrtěl hlavou. „Snažím se o něm zjistit víc.“

„Co konkrétně bys o něm chtěl vědět?“

„Všechno,“ vypadlo z Wolfa, když si uvědomil, jak málo o otci ve skutečnosti ví.

Willson se zasmál. „Proč myslíš, že zrovna já jsem ten člověk, který ti o něm může něco říct?“

„Pracovali jste spolu, ne?“

„Byl jsem jeho šéf,“ přikývl Willson váhavě. „Ale to neznamená, že jsme spolu chodili po práci na pivo.“

„Já nepotřebuji vědět, ve kterém baru nejraději zakotvil, když mu skončila šichta,“ reagoval Marek podrážděně. Jeho poslední týdny byly náročné, snadno ztrácel trpělivost, čehož vzápětí litoval. „Promiňte, je na mě brzo,“ omlouval se.

„Klid, hochu. Když se chceš něco dozvědět, musíš začít klást konkrétnější otázky.“

„Tak to zkusím z jiného konce. Proč se schováváte?“

„Mám pro to svoje důvody.“

„Vaše neteře si myslí, že jste mrtvý, ale se sestrou jste v kontaktu. Předpokládám, že jste v programu na ochranu svědků,“ zkoušel Marek zodpovědět vlastní otázku.

„Něco takového,“ přiznal starý policajt.

„Proto jsme se setkali na tomto místě, a ještě tak brzo ráno,“ dedukoval Wolf dál.

Willson přikývl. „Ale běží nám čas, tak už se ptej. Co tě zajímá?“

„Na čem dělal můj otec?“

„Byl to fízl v utajení. Já jediný jsem znal jeho identitu a taky to, na koho byl nasazený. Bude lepší, když to tak zůstane.“

„Není to jedno? Vždyť už je mrtvý,“ nedal se Wolf.

Willson se na něj nenápadně zamračil. „Ale já jsem pořád naživu.“

„Koho se bojíte? Rizzových?“

Starý muž na okamžik oněměl, když to jméno zaslechl. „Tak přece jen o tátovi něco víš.“

Marek spojil dlaně a nervózně klepal palci o sebe. „Vím jen tolik, že můj otec byl policajt a pracoval pro italskou mafii. Z toho jsem vydedukoval, že se infiltroval mezi Rizzovy. Pravděpodobně proto, aby proti nim shromažďoval důkazy. Tam moje informace končí a doufám, že vy mi řeknete víc.“

„Tak to o svém tatkovci nevíš skoro nic. Faktem je, že pro policii pracoval sotva dva roky,“ řekl Willson.

„Jak to myslíte?“ nechápal Wolf.

„Jak říkám.“ Starý policajt usrkl kávu. „Přišel o flek dřív, než se jeho kariéra vůbec rozběhla. Takže nepracoval v utajení, zkrátka dělal pro mafii.“

Marek byl čím dál tím víc zmatený. „Cože?“ zeptal se zaraženě.

„Podívej, je to komplikovanější a tohle není místo, kde bychom to měli rozebírat. Proč to vůbec potřebuješ vědět? K čemu je to po všech těch letech dobré?“

Wolf vyndal z peněženky fotku. Nebyl na ní nikdo z jeho blízkých a milovaných, byl to ohavný záběr z místa činu, který s sebou nosil od té doby, co se vypravil zpátky do Kanady. Záběr, kvůli kterému procestoval půlku světa. „Tohle jsem dostal e-mailem před několika týdny se vzkazem, že pokud chci znát pravdu o svém otci, musím se vrátit do Montrealu.“

Willson zíral na detail tlustého namodralého krku a oteklých fialových rtů. „Soudce Brown.“

„Jak to víte?“

„Četl jsem o jeho smrti v novinách. Prý chcípnul na alergickou reakci v nejdražším domově důchodců.“

„Podle oficiální zprávy za to může stařecká demence,“ doplnil ho Wolf.

„Hovno,“ zanařádal starý policajt.

„Takže jste přesvědčený, že ho zavraždili?“

„Dám na to krk. A nebude jediný, že ne?“ tipnul si Willson.

Marek přikývl. „V posledních měsících zemřelo víc lidí, kteří mají nějaké spojení s Rizzovými. Proto se taky bojíte o svůj život? Protože vám na ně můj otec donášel?“

Willson se nervózně rozhlížel kolem sebe. „Ty by ses měl bát taky. Uvědomuješ si, že tu fotku ti poslal vrah a udělal to nejspíš proto, aby tě sem vylákal?“

„To je mi jasné.“

„Tak co? Co tady děláš?“ divil se starý policajt. „Už tě omrzela život?“

„Chci znát pravdu o svém otci. Proto jsem v Kanadě, proto jsem vás vyhledal. Doufal jsem, že mi objasníte, co se s ním stalo a co se děje teď. Jeho spis zmizel, jste moje jediná šance.“

„Jeho spis mám já. Nechtěl jsem, aby vyšla najevo celá pravda. Věř mi, ani tobě se to nebude líbit. Jestli ti ho dám, budu mít od tebe pokoj?“

Wolf ucítil, jak se mu zrychlil tep. Týdny tápal ve tmě, a teď se zdálo, že se konečně dostává blíž ke světlu na konci tunelu. „Pomůže mi cokoli, co mi můžete říct, ale jestli nechcete mluvit, spis postačí.“

„Najdeš v něm to podstatné, všechno, co potřebuješ vědět. A možná taky to, kdo další je na seznamu obětí. Tedy... kromě nás dvou,“ řekl Willson.

Wolf požádal o účet a nechal štědré spropitné. Zatímco platil, starý policajt se nemotorně vysoukal zpoza stolu a oblékl si kabát. Za chvíli vyšli před bistro a rozhlédli se po parkovišti. Marek ho chtěl vzít ke svému autu, Willsonovi se to však nezdálo.

„Pojedeme mým,“ rozhodl.

Nastoupili do starého pick-upu, který byl naložený rybářskou výbavou a špinavý od zaschlého bláta.

Willson se nemotorně snažil zasunout klíč do zapalování. Povedlo se mu to na potřetí.

„Nebylo by lepší, kdybych řídil já?“ nabídl se Wolf.

„Čí je to auto?“ zakabonil se na něj Willson.

„Vaše.“

„Takže?“

Jen co nastartoval, zpod celtoviny překrývající náklad pick-upu někdo vyskočil a rozbil zadní okno kabinky. Marek si ve zpětném zrcátku všiml jen plastové vlčí masky. Než zareagoval, schytl tvrdý úder do hlavy a čelem narazil do palubní desky. Vzápětí padl výstřel a čelní sklo ztropily cákance krve.

17. dubna 1979

To, že jsem policajt, se o mně v base rychle rozneslo. Už druhý den u snídaně se na mě všichni mračili, jako kdybych je zabásl osobně. Pohledy jsem ignoroval, dokonce ani výhrůžky jsem neposlouchal. Většinou to byly jen výkřiky do tmy jako: „Chcípni!“ nebo „Nevydržíš tady ani měsíc.“ Nepříjemnější bylo, když do mě někdo vrazil v řadě nebo na chodbě a pak mi do ucha pošeptal konkrétní představu o tom, jak mi ublíží.

Podceňoval jsem to. Nepřikládal jsem tomu význam. Všude kolem přece byli dozorci, kteří zasáhli už při prvním náznaku rvačky. Dokonce i když se dva vězni začali nahlas hádat, odtahovali je od sebe. Kromě toho, komu by jeden mladý polda bez zkušeností stál za to, aby se kvůli němu dostal do problémů?

Ale už v průběhu prvního měsíce jsem pochopil, že mezi mnou a ostatními vězni skutečně stojí jen dozorci.

Stalo se to ve sprchách. Jako nováček jsem vyfasoval rozbitou hlavici. Stříkala z ní na střídačku ledová a horká voda, což bylo horší, než kdyby tekla jen studená. Kolem mě stáli další dva muži a hlídal nás jenom jeden dozorce, ale ten se raději koukal stranou. Přes zvuk tekoucí vody neslyšel, co se ve sprchách děje. Ideální příležitost a oni ji využili.

Zrovna jsem dostal další šok: voda se změnila ze studené na horkou a páčila mě na kůži. Vtom to přišlo. Někdo mě skopnul na podlahu a rozbil jsem si ústa o kluzké dlaždice. Hučelo mi v hlavě a do uší mi tekla voda: nejdřív horká, pak zas studená. Ale stejně jsem slyšel hlasitý smích. Bachař stál otočený zády a smích se rozhodl ignorovat. Ve sprchách se občas dělo všechno možné, na co se nechtěl dívat. Pak jsem schytl kopanec, který mě otočil na bok, a další do břicha.

Dozorce se konečně vzpamatoval. „Do prdele, co to má znamenat?“ vykřikl, když mě uviděl svíjet se na podlaze. Ale stejně mi nespěchal na pomoc, mezi nahé chlapy a pod puštěné sprchy se mu příliš nechtělo. „Pomozte mu na nohy, kurva!“ zařval.

Odmítal jsem pomoc od chlapů, kteří do mě ještě před chvílí kopali. Navzdory tomu mě ti dva hajzlové zvedali, jako kdybych byl nešikovný blbec, který jen uklouzl.

Dozorce mi ručníkem utřel zakrvácený obličej. Vtom jsem se vytrhl těm zmetkům z rukou, a než se stihli vzpamatovat, na jednoho z nich jsem se vrhnul. Kopal jsem do něj hlava nehlava. Zdálo se mi, že když jsem na něj skočil, zaslechl jsem prasknout kost. Druhý vězeň chtěl svému kámošovi pomoci, tak to taky schytl.

Bachař asi zvažoval, že nás nechá, abychom se vzájemně pozabíjeli, protože chvíli trvalo, než konečně zasáhl. Zpacifikoval mě a já znovu upadl na podlahu. V té chvíli už přišla do sprch posila. Mě odvedli na samotku, omotaného v ručníku nasáklém mojí vlastní krví, ti dva skončili na ošetřovně. Přesně jako po rvačce v baru, historie se opakovala.

23. ledna 2017

Marek Wolf vystoupil z taxíku. Čekal, než mu řidič vyloží zavazadla z kufru, a mezitím si pohledem přeměřoval budovu na ulici Saint Urbain, před níž zastavili. Jeho naopak pozorovaly dvě bezpečnostní kamery nainstalované na kachlíkové fasádě přímo nad vchodem. Vytvářely dojem, jako by stavba měla oči, kterým neunikne nikdo, kdo se snaží dostat dovnitř.

Marek se stal překážkou pro ty, kteří se snažili projít po chodníku, ale nikdo ho neokřikl ani do něj nevrátil. Naopak, kolemjdoucí se omlouvali jemu. Tehdy poprvé od přistání pocítil, že je zpátky v Kanadě. Nejdřív o tom mírně zapochyboval, teploty nad nulou a tající sněh nebyly v Montrealu v lednu typické, z minulosti byl spíš zvyklý na třesuté zimy.

Na okamžik se ponořil do vzpomínek a ztratil pojem o přítomnosti. Ještě nedávno byl Montreal jeho domovem a součástí jeho každodenního života. Kolik času od té doby uběhlo? Opravdu je to už víc než rok? Přesně šestnáct měsíců. To číslo měl najednou vypálené v mysli. Měl pocit, jako by uběhla celá věčnost od doby, kdy tady žil a pracoval, ale vzpomínky, které se vynořily, byly příliš čerstvé.

Jak jen je mohl tak snadno hodit za hlavu a proč si myslel, že návrat sem bude jednoduchý? Myslel na to vůbec?

Taxikář z něj byl zmatený. Většinu turistů vozil z letiště do hotelů anebo k památkám v centru. Teď to bylo poprvé, co mu někdo, koho vyzvedl u příletů, oznámil, že chce odvézt před policejní centrálu, a ještě navíc znal přesnou adresu. Teď tam postával jako kriminálník, kterého hryže svědomí natolik, že se musel jít sám přihlásit, ale v poslední chvíli váhá, protože si uvědomil, že přijde o svobodu.

„Promiňte,“ omluvil se, jako by nechtěl rušit. Typický Kanadan. Taxikář v jakémkoli jiném městě by na něj řval, že ho zdržuje. Anebo by mu vyhodil kufr rovnou na chodník a alespoň v duchu by jej poslal k čertu. On však držel kufr a podával mu ho, nechtěl ho jen tak položit na zem. „Vaše zavazadlo, pane.“

Wolf se vzpamatoval a konečně si od taxikáře kufr převzal.

„Můžu vám ještě nějak pomoci?“ zeptal se taxikář.

„Ne, díky.“

„Určitě?“ ujišťoval se. „Vypadáte... ztracený.“

Taxikář byl z Wolfa pořád vykolejený. Na první pohled šlo o cizince, ale mluvil francouzsky, i když s mírným přízvukem. Zjevně se v Montrealu vyznal, nebyl tady poprvé. Proč se nechal zavézt na policii? Ranní pasažér byl pro něj záhadou, kterou chtěl rozluštit. Byl však příliš zdvořilý na to, aby se ho zeptal přímo.

Wolf mu poděkoval. S kufrem v ruce a s hlavou plnou obav vykročil po schodišti ke vchodu. Trochu se mu ulevilo, když ho hned za dveřmi přivítal známý obličej, starý vrátný Piaget. Hned se ho začal vyptávat, jestli se vrací do práce.

„Jsem tady jen na návštěvě,“ ujišťoval ho Wolf.

„Ale, ale,“ kýval hlavou vrátný, který za jeho slovy pořád hledal něco víc. „To zní tajemně. Takže nějaký speciální případ?“

Wolf zaváhal. Šlo sice o vyšetřování, ale nebyl tam služebně. „Přišel jsem se podívat na staré známé.“

Zdálo se mu, že jeho francouzština zní nepřírozeně. Do Kanady se přistěhoval, když mu bylo sotva dvacet. Jeho angličtina byla tenkrát poměrně slabá a další jazyk se musel učit od základů. Montreal je dvojjazyčné město, turista si v něm vystačí s angličtinou, ale ten, kdo v něm chce zůstat žít a zapadnout, se bez francouzštiny neobejde. Nejdřív byla francouzština pro Wolfa trápením, ale postupně se do ní dostal. Po deseti letech v Kanadě si ji dokonce osvojil jako druhý jazyk. Ale od návratu na Slovensko ji vůbec nepoužíval a teď cítil, jak se mezitím zhoršila.

„Koho mám tedy zavolat?“ zeptal se ho vrátný.

Wolfa to znovu zaskočilo. Za kým vlastně přišel? Chtěl říct, že za Norou, ale kdyby ho k ní vrátný ohlásil, Wolf by riskoval, že ho pošle pryč rovnou. Měl si to líp promyslet. Kdo přeletí půl světa kvůli jednomu mailu, aniž by měl jasný plán?

„To je v pohodě,“ improvizoval po chvíli. „Do čtvrtého trefím sám. Stačí mi kartička pro návštěvy.“

Vrátný to nezpochybňoval. I když uběhla nějaká doba, celé roky kolem něj chodíval den co den. Dokonce mu nabídl, že mu pohlídá kufr.

Wolf prošel turniketem a detektorem kovů, před kterým se musel zout a sundat si pásek. Zastrčil si košili zpátky do kalhot a chvíli čekal na výtah, ale pak se raději vydal ke schodišti. Než vyběhl do čtvrtého patra, zkontroloval, jestli má u sebe fotku vytištěnou na obyčejném kancelářském papíře. Rozložil poskládaný papír a díval se na nepříjemný obraz – detail krku a úst obézního muže. Jeho dvojité podbradek hrál barvami od červené po fuchsiovou, mezi fialovými rty se vyjímal obrovský nateklý jazyk, který se ani nevešel do úst.

Ta děsivá fotka mu přišla e-mailem asi před měsícem. Odesílatel neznámý, dokonce nevystopovatelný. E-mail, na který se nedalo

odpověď, obsahoval kromě fotografické přílohy krátkou zprávu ve francouzštině: *Jestli chceš znát pravdu o svém otci, musíš se vrátit do Montrealu.*

Kromě toho byl pod fotkou zvláštní popisek: *Budou pykat ti, kteří měli sloužit spravedlnosti a zradili ji.*

Wolf se nejdřív snažil vypátrat nějaké informace na internetu. Studoval články o vraždách, ke kterým došlo v Montrealu a okolí v posledním roce, ale nikam ho to nedovedlo. Nakonec se rozhodl kontaktovat svoji bývalou šéfovou, ta mu však na maily neodepisovala. Možná proto, že nebyla jen jeho bývalou šéfovou.

Znovu se ho zmocnily pochybnosti. Proč si vůbec myslel, že bude rozumnější zeptat se jí osobně?

Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy byl tak nejistý. Většinou z něj sršelo sebevědomí. Kam se najednou podělo?

21. dubna 1979

Většinou jsem snídal sám. Nikdo v base se nechtěl spolčovat s fízlem. Taky toho rána, čtyři dny po incidentu ve sprchách, když mě konečně pustili ze samoty, jsem seděl u prázdného stolu. Oproti samotce to však byl neskutečný pocit volnosti, málem jako kdyby mě pustili na svobodu.

Samotka je miniaturní vězení uprostřed vězení. Je to malé osobní peklo, ve kterém se postupně dusíte ve vlastní šťávě. Řeknete si: co je zlého na tom, být na chvíli zavřený o samotě? Máte klid, můžete si pospat, věnovat se vlastním myšlenkám. Takhle to možná funguje, když si člověk zvolí izolaci dobrovolně. Až tam jsem si uvědomil, jak moc potřebuju prostor a společnost.

Samotka je o něco menší než stáj pro jednoho koně. Uvnitř máte k dispozici postel, umyvadlo a záchod. To je všechno. Jídlo dostáváte přes otvor ve dveřích a ven vás pustí jen na hodinu denně. Abyste si užili trochu pohybu... v kleci. Na této zkušenosti je nejhorší, že celou dobu nevíte, jak dlouho to bude trvat.

Teď už docela chápu ty šelmy v zoo, kterým přeskočí a celý den nedělají nic jiného, než že chodí nahoru a dolů v osmičkové dráze. Byl jsem tam jen tři noci, ale stejně to na mně zanechalo stopy. Uvnitř i navenek.

Vychutnával jsem si svobodu a hrudkovitý pudink. Měl barvu a trochu i chuť, jako by ho už někdo měl. Připomínal jsem si, že jsem venku, takže bych se mohl přestat hrbít. Ale jaksi mi to zůstalo. Byl jsem předkloněný ze zoufalství a bezmoci, i když jsem byl ze samoty už hodinu venku.

Tenkrát si ke mně někdo přisedl. Starý chlap, možná šedesátník s obrovskými pytli pod očima. Kdysi to byl tlustoch, ale shodil spoustu kil. Možná když ho zabásli. Viděl jsem to podle povislé kůže na rukou. V base seděl zjevně už dlouho.

Chcete vědět, jak se to dá poznat? Podívejte se vězni do očí. Nováček v nich má strach, ten, kdo se blíží ke konci trestu, zas plamínek naděje na nový začátek a v očích těch, kteří v base prožili léta a odpykávají si doživotí, nevidíte nic.

Stařec se mě neptal, jestli si může přisednout. Ani mě nepozdravil. Jen na mě civěl, jako kdyby čekal, že se ho zeptám, co chce. Tu radost jsem mu však nehodlal dopřát. Bylo mi jasné, jaký důvod má pro to, aby mě vyhledal, a taky kvůli tomu jsem tento rozhovor nechtěl začít. Měl jsem pocit, že kdybych promluvil jako první, ztratil bych výhodu.

Nejdřív jsem se na něj ani nepodíval, jen jsem cítil ten jeho tupý pohled. Soustředěně jsem vyškrabával miskou s hnědým pudinkem. Protože stále nic neříkal, odstrčil jsem od sebe táč a opětoval jeho nevraživý pohled.

„Nevypadáš nejlíp,“ zkonstatoval a ukázal přitom na můj mono-kl a nateklou čelist.

Známe se? napadlo mě.

Samozřejmě jsem ho neznal. Nemám sice paměť na jména, ale moc dobře si pamatuju obličeje. Každý jeden, který jsem kdy v životě viděl. Obličej dědka s pytli pod očima a tupým prázdným pohledem k nim nepatřil.

Musel jsem říct něco moudrého a originálního, něco, co ho odrovná. „Měl jsi vidět toho, co mi to udělal.“

„Má zlomenou nohu, ještě ho nepustili z nemocnice.“

Vzpomněl jsem si na zvuk praskající kosti. Ale mohlo to být až tak vážné? Vždyť zlomenou nohu přeci dají do sádry a v pohodě jdeš dál. O berlích, ale jdeš dál.

„Parádně jsi ho zřídil,“ stařec jako by mi četl myšlenky. „Možná to bude komplikovanější zlomenina a možná jen zdržuje, aby se nemusel hned tak vrátit.“

Až později jsem pochopil, jak to funguje. Když se vězeň dostane do nemocnice, je to jako dočasná propustka na svobodu. Pro běžného člověka jsou nemocnice skličující a depresivní, spěchají z nich domů do pohodlí vlastní postele. Ale vězeň ne. Ten si jde do nemocnice odpočinout jako na dovolenou. Užívá si pozornost sestřiček, o něco lepší jídlo a falešný pocit volnosti.

Nedovedl jsem se dál tvářit, že mě to nezajímá. „Odkud to víš?“ zeptal jsem se nakonec.

„Takový zprávy se šíří rychle. Hlavně na místě, kde se běžně nic neděje. S takovou reputací možná budeš mít klid... Lamač kostí – to je dobrá přezdívká.“

Kdy už konečně vyklopí, co ode mě chce?

Dědek však dál chodil kolem horké kaše. „Měl by sis na sebe dávat větší pozor.“

„Umím se o sebe postarat,“ odsekl jsem nervózně.

„Teď byli dva, co když jich příště bude víc?“

„Mám to spočtený, bachaři nás nechávají na pokoji pouze ve sprchách a tam nás pouštějí jen po třech, asi aby z toho nebyl grupáč.“

„Seš tady krátce. Ti, co ti chtějí ublížit, si najdou způsob. I kdyby to trvalo věčnost. Mají na to spoustu času.“

„Jsem tady na šest měsíců,“ nedal jsem se. *Vlastně jen na tři, když se budu dobře chovat*, dodal jsem sám pro sebe.

Dědek nade mnou jen kroutil hlavou. „Udělal sis nepřátele na nesprávném místě. Hodili by se ti nějakí přátelé.“

„Nech mě hádat, chceš se mnou kamarádit.“
„Nabízím ti ochranu.“
„Ty?“ šklebil jsem se na něj. „To už radši zůstanu sám.“
„Znám lidi tady. Každý k někomu patří, tak to tady jednoduše chodí, jinak seš bez šance,“ přesvědčoval mě dál.
„Nechci se přidat k žádnému gangu.“
„Nemusíš se k nikomu přidávat. Jen budeš pod naší ochranou.“
Naklonil jsem se k němu blíž. „A co za to?“
„Malou službu,“ zněla starcova vyhýbavá odpověď.
„Jakou?“
„Ne tady. Všechno se dozvíš, až se dostaneš ven. Sám jsi řekl, že seš tady jen na šest měsíců.“
„Jsem policajt,“ řekl jsem tvrdě. „Nebudu zkorumpovanej fízl, kterej slouží nějakému gangu. Víím, jak to chodí. Od jedné služby se dostaneš k další a najednou není cesty zpátky.“
„Jedna služba, nic víc a nic míň. Může ti to zachránit život,“ pokračoval dědek, i když už se mnou ztrácel trpělivost. Určitě v duchu myslel na to, že takový mladý polda bez postavení mu stejně bude k ničemu. Jenže nad ním je taky někdo vyšší a ten někdo nebude nadšený, jestli se mu nepovede mě naverbovat.
„Nechci vaši ochranu,“ ukončil jsem to a zvedl se z místa.
Dědek se na mě mračil, i když se snažil tvářit, že je nad věcí.
„Nabídka je na stole. Rozmysli si to dřív, než bude pozdě.“
„Nemám si co rozmejšlet.“ Odkráčel jsem pryč, a i když jsem se neohlížel zpátky, celou dobu jsem cítil, jak na mě civí.

23. ledna 2017

Marek už byl na místě, teď nebyl čas pochybovat. Vešel do otevřeného prostoru s vysokým stropem, jež vyplňovaly kancelářské stoly. Už z dálky viděl ten svůj. Vždy tak trochu záviděl kolegům, kteří měli kanceláře po obvodu poschodí. I když byly prosklené a neposkytovaly moc soukromí, alespoň nemuseli sedět v otevře-

ném prostoru a byli částečně izolovaní od hluku, který tam obvykle panoval.

Lidé na poschodí obvykle pobíhali sem a tam jako mravenci, kteří objevili kostku cukru. Ale tentokrát byl otevřený prostor téměř prázdný. Většina zaměstnanců specializované vyšetřovací jednotky, bývalých Wolfových kolegů, seděla v zasedačce, kterou od hlavního prostoru oddělovalo jen sklo, takže měli na návštěvníka ideální výhled.

Všichni přítomní, překvapení tím, že vidí svého bývalého kolegu, který zmizel ze dne na den bez vysvětlení a bez rozloučení, na něj hleděli jako na nějaké zjevení. Vstávali z míst, někteří ho chtěli přivítat, ale šéfka oddělení je zarazila a zasedačku opustila pouze ona sama.

Nora Youngová působila na vedoucí pozici léta, a i když ve své práci zažila ledasco, nic jí neotřásl tak jako Marek Wolf. Jak se náhle z jejího života vytratil, tak se nečekaně znovu objevil. Byla v šoku, ale první reakci setřásla z obličeje jediným mrknutím oka. Kráčela rozhodně a byl z ní cítit hněv. Tenké jehličky jejích lodiček dělaly ostrou tečku za každým krokem.

Nora nebyla typická kráska. Nadprůměrně vysoká plavovláska s vysokým čelem a ostrým úzkým nosem byla až anorekticky štíhlá a plochá jak prkno. Tak jí ostatně na střední škole říkali. Ale Markovi od prvního okamžiku něčím imponovala. Bylo to její sebevědomí, vyhraněný názor a styl. Nosila kalhotové kostýmy, nikdy džíny ani sukně. Její oblečení bylo pestré, hrálo barvami a vždy bylo vkusné. Na první pohled se nezměnila, na druhý si všiml, že je ostříhaná. Zatímco předtím nosila dlouhé vlasy sepnuté do ohonu nebo smotané do drdolu, nový účes jí nesahal ani po ramena.

„Jak ses dostal dovnitř?“ zeptala se ostře.

Wolf rozpažil ruce a otevřel náruč, jako by ji chtěl obejmout. „Přijel jsem za tebou přes půlku světa, a ty mě takhle vítáš?“

Ani pro něj nebylo snadné stát Noře tváří v tvář. Zatímco ona maskovala nervozitu hněvem, on se schovával za nonšalantnost.

„Za to, jak jsi odsud odešel? Nic lepšího si nezasloužíš,“ odsekla. „Tvoji výpověď jsem našla na stole. Takhle se to nedělá. Kdybych ti chtěla ublížit, mohla jsem to řešit právní cestou.“

„Posluž si,“ procedil Wolf mezi zuby. „Jako bys mi už dost neublížila.“

„Cos to řekl?“

Marek však mlčel. Nepřijel jitřit staré rány, nechtěl se hádat. Kdyby měl na výběr, nevracel by se do Kanady, a už vůbec by nešel za Norou. „Dostalas můj e-mail?“

„Ten s tou fotkou? Že se ptám! To byl jediný e-mail, který jsi mi za celou dobu poslal,“ vyčítala mu Nora. „Vybral sis opravdu pěkné péefko. Cos čekal, že ti odepíšu? Šťastný nový rok? Jestli jsi tady jen kvůli tomu, tak já ti taky přeju šťastný nový rok.“

„Teď není čas na vtipy,“ okřikl ji.

Byli stejní. Oba schovávali emoce za vtipy a narážky, ale oba to na tom druhém nesnášeli. Stejně jako další negativní vlastnosti, které měli společné.

Odmlčeli se a najednou se podívali směrem k zasedačce. Pohledy celého oddělení visely na nich. I když ostatní nemohli dobře slyšet, o čem se dohadují, z řeči jejich těl jistě vyčetli, že nejde o příjemný rozhovor.

„Půjdeme ke mně,“ navrhla Nora. Nebyl to návrh, spíš rozkaz. Tónem hlasu Wolfovi naznačila, že nemá na výběr.

Právě ten tón mu vadil. I když nechtěl zůstat všem na očích, nemohl ji přece automaticky poslechnout, jako kdyby ještě pořád byla jeho šéfová.

„Tak co je?“ podívala se po něm po třech krocích.

Wolf reagoval jako trucovitý chlap. Chtěl jí říct, že už mu nemůže rozkazovat, ale momentálně od ní něco potřeboval, a jestli si měl zachovat alespoň nějakou naději, že to z ní dostane, musel se kousnout do jazyka. Když se konečně pohnul, ona jen zavrtěla hlavou.

Nořina kancelář byla na opačné straně od zasedačky. Když v ní s Markem zmizeli, ostatní se odvážili vyjít a nenápadně nakukovali dovnitř.

Šéfová oddělení neměla chuť znovu je okřikovat. Místo toho vzala ovladač pohozený na stole a zatáhla vertikální žaluzie.

„Co to děláš?“ lekl se Wolf, který si najednou vzpomněl na chvíli, kdy jednou zůstali s Norou po práci o samotě. „Vždyť si budou myslet, že...“

„Nebud směšný,“ přerušila jej a trpce se zasmála. Když ještě byli spolu, dokázali to utajit před celým oddělením, ale když se Wolf záhadně vypařil a ona jeho odchod zjevně nenesla nejlíp, povídalo se kde co. Ona musela ty řeči ustát, ne on, tak co jí má teď co vykládat něco o tom, co si mohou jiní pomyslet, když se s ním zavře v kanceláři?

Chvíli se měřili pohledy, přičemž ona si stoupla za stůl, aby od něj měla odstup, on se o něj opřel oběma rukama a naklonil se k ní, jako by jí chtěl řeči těla machovsky naznačit, že pro něj nějaký kancelářský stůl z dřevotřísky není překážkou. Ani jeden si nechtěl sednout, aby před tím druhým nepůsobil jako slabší. Nora byla sice vysoká, a navíc nosila boty na podpatcích, ale Wolf byl jedním z mála mužů, s nimiž se kdy v životě potkala, který ji o několik centimetrů převyšoval.

„Připomeň mi, proč jsi přišel,“ řekla Nora nakonec.

Wolf se oddálil od stolu a narovnal se. Že by to přece jen k něčemu bylo? „E-mail, který jsem ti přeposlal, mi přišel před několika týdny. Podívala ses na něj? Muž na fotce se nedá identifikovat, ale podle mě byl zavražděný a e-mail mi poslal jeho vrah. Odesílatel se nedá vystopovat. Nevěděl jsem, jak se pohnout dál, proto jsem tě poprosil o pomoc. V textu e-mailu jsou indicie.“

Wolf si nedokázal vzpomenout na přesné znění textu, a tak vytáhl fotku a popisek přečetl nahlas: „*Budou pykat ti, kteří měli sloužit spravedlnosti a zradili ji.* To bude nějaký policajt, ne? Můj otec byl policajt, ale ten je už dávno mrtvý, takže to nemůže být on.“

Nora se na okamžik zadívala na fotku. Zkoumala ji, už když přišla e-mailem od Wolfa, ale nechtěla mu to přiznat.

„No a?“ odsekla nakonec s předstíranou lhostejností.

„Tobě ten chlapík není povědomý? Jasně, je to detailní fotka, ale jestli se na místě činu našlo jeho tělo, poznala bys ho i z tohohle, ne?“

„Nemůžu ti poskytnout žádné informace.“

„No tak, vždyť jsem tady pracoval,“ dotíral Marek.

„Přesně tak,“ přitakala Nora. „Pracoval jsi tady, to je minulý čas.“

Wolf naštvane praštil do stolu. „Dlužíš mi to! Hlavně po tom, cos mi udělala!“

Nora se nenechala zastrašit a jen se znovu uchechtla. Ale překrývat smíchem trpkost, která pomalu krvácela z jejího srdce od té chvíle, kdy ho znovu uviděla, bylo čím dál těžší. Vykročila zpoza stolu, jako kdyby vyšla ze skryše. „Co jsem udělala *já*? To *tys* odešel bez rozloučení!“

Wolf jí hleděl přímo do očí. Ano, odešel beze slova a nechal jí na stole výpověď, ale ona se tady tvářila, jako by to udělal jen z rozmaru. Pochopil, že nadešel čas, aby si řekli to, co zůstávalo nevyřčené. „Tys mi celou dobu lhala.“

„Nikdy ses mě nezeptal, jestli jsem vdaná.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ vyhrkl Marek.

Nora v jeho očích spatřila na okamžik zranitelnost, kterou jinak snadno schovával za suverénní fasádu. Vykročila k němu a upřela na něj pohled, před kterým nemohl uhnout. „Zlomil jsi mi srdce.“

Wolf vdechl vůni jejího parfému, tak blízko stála. Používala stále stejný parfém. Nevěděl, co jej rozladilo víc – známá vůně, nebo její slova? Ucouvl. „Tohle opravdu není vtipné. Protože já mám pocit, že sis se mnou celou dobu jen pohrávala, že jsem byl jen nějaká tvoje hračka. Všechno to schovávaní... Nikdy jsme nemohli jít k tobě, nikdy nás nesměli vidět na veřejnosti, nenosila jsi žádný prstýnek.“

„Já nic z toho neplánovala. Jednoduše se to stalo...“ vmlouvala se Nora.

„Jednoduše se to stalo?“ nechápal Marek.

„Tenkrát, když jsme v této kanceláři zůstali sami, protože jsi měl problém s Belmontem a já ti dávala lekce slušného chování.“ Udělala krátkou přestávku, usmála se, jako kdyby si vzpomněla na

něco hezkého. „Nikdy ses neuměl chovat, vždycky v tobě bylo něco rebelského. Možná taky proto se to... jednoduše stalo.“

„A pak se to stalo ještě stokrát v průběhu roku, tak se netvař jako neviníčko.“

„Já se nevymlouvám,“ tvrdila Nora. „Jsi policajt, netvař se, žeš neměl za celou tu dobu žádné podezření. To tě ani jednou nena-
padlo, proč se schováváme?“

Byla jeho šéfovou, on byl její podřízený, nebylo pro ně dobré, aby o nich ostatní kolegové věděli. Alespoň to si tenkrát namlouval. Možná lhal sám sobě. Potřásl hlavou. Stačilo, neměl chuť na návrat do minulosti. „Kvůli tomu jsem sem nepřišel. Do prdele, přestaň si hrát na oběť. Podvedla jsi mě i svého muže. Řekl ti, že mě vyhledal? Přišel ke mně domů a jednu mi vrazil rovnou ve dveřích. Jako kdybych já mohl za to, žeš za jeho zády šukala se zajíčkem.“

Noře se roztrásl rty. V jejím nitru probíhalo zemětřesení a byl zázrak, že na povrchu mělo tak jemný projev. „Vypadni,“ řekla chladně.

Wolf stál nehnutě na místě.

„Když nepůjdeš dobrovolně, dám tě vyvést,“ vyhrožovala mu Nora. Neuposlechl.

„Jak chceš...“

Policejní šéfka vyšla z kanceláře a Marek šel rovnou za ní. „Chci jen vědět, kdo je ten muž na fotce!“ vykřikl podrážděně.

Oba ztuhli, ocitli se totiž před publikem a ani jeden nechtěl v hádce pokračovat před ostatními.

Nora se k němu ještě jednou otočila. „Nevím, kdo je ten chlap na fotce,“ odpověděla konečně.

Marek se nevzdával. „Nevyšetřujete nějakou vraždu, která by mohla souviset s tím vzkazem? Bývalého policajta? Zkorumpovaného?“

„Nebudu to opakovat.“ Nora se mu podívala do očí a on dobře věděl, že mu zase vyhrožuje, že ho vyhodí.

Wolf se stejně pokusil alespoň o kompromis. „Půjdu, když mi odpovíš na otázku. To mi bude stačit.“

Nora ho už ignorovala, obrátila se k ostatním a vyštěkla: „Divadlo skončilo, porada pokračuje.“

Kráčela k zasedačce, zatímco se ji Marek snažil zastavit. „Noro, to nemyslíš vážně.“

V té chvíli mu skočil do cesty bývalý kolega François Tremblay. Věčně veselý a hlučný vtipálek, kterého bylo pořád všude vidět, a hlavně slyšet. Často vtipkoval na vlastní adresu, prý aby tak odzbrojil ostatní, zatímco oni jeho snahu spíš nechápali.

„Kámo, ty víš, jak se po roce a půl zjevit. Mohl jsi předtím alespoň zavolat nebo napsat,“ spustil hned.

Wolf ho nejdřív ani pořádně nevnímal, chtěl následovat Noru. „Ahoj Fransi, promiň, dej mi vteřinku, něco tady řeším...“

„Promiň, nechci tě vyhazovat, ale bude lepší, když teď půjdeš,“ přerušil ho Tremblay.

Chytil Marka za rameno. To by si jen tak nějaký chlap, který byl o hlavu menší než Wolf, nedovolil. François však nebyl jen tak nějaký chlap. Znali se léta, byli nejenom dobří kolegové, ale i kamarádi. A pokud by Wolf někdy někoho nazval svým nejlepším přítelem, byl by to právě François, i když k tomu nikdy nedošlo.

Když se mu Marek podíval do očí, zázračně pochopil. „Máš pravdu, půjdu.“

„Počkej, nezdrhni mi,“ zastavil ho Tremblay. „Šéfová, bude to v pohodě, když na deset minut vypadnu? Jen vykopnu tady Marka, abych měl jistotu, že se nebude potulovat po budově. A řeknu starému Piagetovi, aby ho víckrát nepouštěl dovnitř.“

Nora nic nenamítala.

Než vyšli, François mrkl na Marka, aby naznačil, že to nemyslel vážně.

„Kámo, myslel jsem, že to se ženskýma umíš. Zjevně jsi vyšel ze cviku,“ zažertoval Tremblay, když nastoupili do výtahu. Šklebil se na něj a odhaloval přitom ústa plná křivých zubů. Snědý policajt se silným přízvukem a věčně dobrou náladou nebyl typickou společností, jakou Wolf běžně vyhledával. Dokonce když před pěti

lety nastoupil do vyšetřovacího týmu, vyhýbal se mu a zpočátku kvůli jeho lehkovážné povaze zpochybňoval jeho profesionalitu a přínos pro oddělení.

Najednou se Marek zarazil, protože si uvědomil, že i na Françoisovi se něco změnilo. Pod nosem se mu vyjímал hustý černý knír. „Co ti to roste pod nosem?“ zeptal se s úsměvem.

„Knír?“ Tremblay překontroloval svoji mužskou pýchu v zrcadle. „To abych vypadal starší. Co na něj říkáš?“

„Že vypadá jak obézní housenka.“

„Takže jsi přijel všechny nasrat?“

„Hlavně jsem se nepřijel hádat,“ vysvětlil starému kamarádovi Wolf, když vystoupili z výtahu. Vzápětí vytáhl fotku, která ho sem dovedla, aby se s ním podělil o celý příběh. „Potřebuji jen vědět, jestli vyšetřujete smrt tohoto chlapa.“

François si detail dvojitého podbradku a nateklého jazyka prohlížel ze všech stran. „Fešák, ale neznám ho.“

Marek se na něj zklamaně podíval. Doopravdy cestoval do Montrealu zbytečně?

„Podívej,“ řekl Tremblay po krátké odmlce. „Nic neslibuju, ale pokusím se něco zjistit. Teď už musím běžet.“

„To je v pohodě. Kde mám na tebe počkat?“ zaradoval se Wolf.

„Kde bydlíš?“

„Dorazil jsem teprve dnes ráno a šel jsem rovnou sem. Ještě jsem o tom nepřemýšlel, víš o nějakém dobrém hotelu?“

„Hotel?“ zasmál se François a okamžitě mu podával klíče od domu, který měl v pronájmu. „Kámo, na to zapomeň, spíš u mě.“

„Ještě pořád bydlíš v Charlemagne?“ ověřoval si Marek.

„Jasně, přijatelný nájem a super čtvrť.“

„Tak mi dej taky klíče od auta.“

„Na to zapomeň,“ odmítl François. „Zavolej si taxík nebo jeď busem.“

Marek svěsil ramena. „No tak, jsem utahaný jak pes. Strávil jsem půl dne v letadle, fakt mě necháš trmácet se autobusem s tímhle kufrem?“

„Ten ti můžu vzít.“ Tremblay si ho přeměřil: jeho bývalý kolega opravdu nevypadal nejlíp. Nakonec mu podal taky klíče od auta. „Parkuju v podzemní garáži. Sjed' výtahem, a když z něj vystoupíš, zaboč doprava, pak...“

„Dělal jsem tady, vím, kde parkuješ,“ skočil mu Wolf do řeči.

„Promiň, jasně.“

24. května 1979

Následující týdny jsem měl klid, nikdo si na mě znovu netroufl a kromě toho starce se ke mně od té doby žádný jiný vězeň ani nepřiblížil. Pro jistotu jsem si však dával pozor. Ve sprchách jsem se už k nikomu neotočil zády. Na vycházkách jsem se zdržoval u dozorců, i když je to otravovalo. Usínal jsem, až když se v cele ozvalo chrápání.

Vězeň, který se po naší rvačce vrátil se sádrou na noze, se na mě víckrát nepodíval. Až když jsem ho znovu uviděl u snídaně a on okamžitě uhnul pohledem, tak se mi poprvé ulevilo. Ale jak čas plynul, postupně jsem polevoval v ostražitosti. Možná proto jsem se nakonec ocitl v pasti.

Nastrážili ji na mě v prádelně, kde jsem měl ten týden službu. Byli jsme tam dva, já a chromý Mike. Mike měl zmrzačenou levou nohu, nedokázal na ni došlápnout. Možná se mu to stalo v base, možná s tím už přišel zvenčí. Se mnou o tom nemluvil. Dohromady nemluvil o ničem. Byl jedním z těch, kteří raději mlčí, jen aby se nedostali do problémů. Sotva jsem z něj vypáčil jeho jméno, ale pořád to bylo víc, než jsem dostal ze svého němého spolubydlícího.

Zato já na tom byl zcela opačně. Dříve, tam venku, bych dal za ticho cokoli. Nesnášel jsem zbytečné řeči, které v mé přítomnosti pořád někdo vedl. Můj parták v uniformě nezavřel pusu celé dny. Od něj jsem po večerech utíkal do ticha. V base se to změnilo. Možná proto, že tohle ticho nebylo dobrovolné. Ticho absolutní

samoty. Ticho člověka obklopeného lidmi, kterému nezůstal jediný přítel.

Možná proto jsem i já začal vést zbytečné řeči. Najednou se mi huba nezavřela a chromý Mike mě musel poslouchat stejně, jako jsem já před několika měsíci poslouchal ve služebním autě partáka.

Zrovna jsem mlel něco o pivu s pěnou a bez pěny. Měl jsem potřebu filozofovat o tom, jak je pivo bez pěny o ničem a jak za moc nestojí, když je jí příliš, a snažil jsem se tuto teorii pivní pěny aplikovat na život. Mezitím jsem vyndával z pračky prádlo, které chytlo stejný šedivý odstín, ať už mělo původně jakoukoli barvu. Plácal jsem páte přes deváté bez odezvy, jen aby nebylo ticho.

Najednou světlo v podzemní prádelně zhaslo. Jako by vypadly pojistky. Poslepu jsem opatrně vstal, nechtěl jsem vrazit do spoluvězně.

„Miku?“

Neodpověděl mi.

„Alespoň jednou by ses mohl ozvat,“ zkusil jsem, ale on se pořád neozýval.

Zatajil jsem dech a nastražil uši. Pochopil jsem, že se něco děje. Mike už se mnou nebyl. Nezachytil jsem ten chraplavý zvuk, který z něj vycházel při každém nádechu.

Najednou se zabouchly dveře tak hlasitě, že jsem leknutím vyskočil.

„Miku?“ zkusil jsem to ještě jednou.

V tichu bylo slyšet rychlý šustot bot. Mike to rozhodně nebyl.

„Kdo je tam?“

Ozval se jen povědomý hlasitý smích.

„Zúčtování,“ pronesl záhadně někdo další.

Pochopil jsem, že je jich víc. „Kolik vás je?“

„Dost, abys neodešel po svých.“

Byl jsem v nevýhodě: sám proti přesile, a ještě k tomu slepý. Moje oči se nedokázaly přizpůsobit absolutní tmě. Podle tichých